

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členov senátu JUDr. Marianny Reiffovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky **A. L.** bývajúcej v S. č. X., proti odporkyni **Sociálnej poisťovni v Bratislave**, Ul. 29. augusta č. 8, o výšku dôchodku, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. mája 2007, č. k. 36 Sd/292/2004-60, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 24. mája 2007, č. k. 36 Sd/292/2004-60, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 24. mája 2007, č. k. 36 Sd/292/2004-60, potvrdil rozhodnutie odporkyne zo 16. septembra 2004 číslo X. v spojení s rozhodnutím 12. januára 2005 číslo X., a s rozhodnutím z 2. júna 2005 číslo X., ako aj s rozhodnutím z 2. júna 2006 číslo X. ktorým bol navrhovateľke priznaný vdovský dôchodok vo výške 3 798 Sk mesačne s účinnosťou od 26. júla 2004, vyplácaný v súbehu s polovicou jej invalidného dôchodku 1 833 Sk, ktorý bol nižší a k tomu zvýšenie dôchodku pre bezvládnosť vo výške 500 Sk, teda celkom vyplácaný vo výške 6 122 Sk mesačne. Rozhodnutiami z 12. januára 2005, z 2. júna 2005 a z 2. júna 2006 došlo k zvýšeniu dôchodku podľa príslušných právnych predpisov. Po

vykonanom dokazovaní a po oboznámení sa so stanoviskom odporkyne zistil, že navrhovateľke nemožno novým spôsobom upraviť výšku dôchodkov odo dňa ich súbehu, lebo takýto postup zo zákona nevyplýva. Rozhodnutia odporkyne preto považoval za vecne správne.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala navrhovateľka odvolanie a namietala v ňom, že jej dôchodky mali byť priznané vo vyššej výmere už od 27. februára 1996. Žiadala rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho názoru.

Odporkyňa žiadala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 250s ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nemožno vyhovieť.

Zo spisov vyplýva, že k súbehu nárokov navrhovateľky na vdovský a starobný dôchodok došlo od 27. februára 1996. Od tohto dňa jej bol poskytovaný dôchodok v celkovej sume 4 208 Sk mesačne, a to starobný dôchodok v sume 3 203 Sk mesačne a vdovský dôchodok v sume 1005 Sk mesačne a k tomu od splátky za jún 1996 aj zvýšenia podľa zákona č. 135/1995 Z. z. a zákona č. 110/1996 Z. z. v celkovej sume 506 Sk mesačne. Vzhľadom na okolnosť, že tieto dôchodky boli priznané a vyplácané na základe právoplatných rozhodnutí, ich zmena je možná len na základe nových skutkových alebo právnych skutočností.

V dôsledku zmeny právneho stavu, ku ktorej došlo od 1. júla 1999 patrí navrhovateľke s účinnosťou od tohto dňa vdovský dôchodok vo výške 1 629 Sk a starobný dôchodok vo výške 4 601 Sk, teda celkom má nárok na výplatu dôchodku vo výške 6230 Sk mesačne podľa § 162f ods. 2 zákona č.100/1988 Zb. v znení zákona č. 107/1999 Z. z.

Uvedená zmena právneho stavu nemá spätnú účinnosť, preto navrhovateľke nemohol byť spätne priznaný aj rozdiel, o ktorý presahovali jej vdovský a starobný dôchodok,

vyplácané v súbehu podľa § 56 ods. 2 a § 139 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. v období od 26. februára 1996 do 17. júna 1999 najvyššiu výmeru dôchodkov, určenú v období ich výplaty.

Nepochybil preto súd prvého stupňa, keď potvrdil ako vecne správne rozhodnutie odporkyne z 25. augusta 1999 číslo X., zmeňujúce rozhodnutie odporkyne z 9. júna 1999 číslo X..

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, lebo je v súlade so zákonom.

Napriek uvedenej skutočnosti treba odporkyňi pripomenúť, že je povinná zistiť, či sa navrhovateľka svojím podaním súčasne nedomáhala priznania dávky neprávom odopretej, ako to už vyplynulo aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2000 sp. zn. 1 So 32/2000. V prípade, ak sa navrhovateľka domnievala, že dávka jej bola neprávom odopretá v čase jej výplaty, potom odporkyňa má povinnosť o žiadosti navrhovateľky rozhodnúť. Nové rozhodnutie odporkyne môže byť potom samostatne aj predmetom súdneho preskúmania.

Odvolací súd v doterajšom konaní vykonané dokazovanie považoval za postačujúce aj pre svoje vlastné rozhodnutie, odvolaniu navrhovateľky nevyhovel a vecne správny rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 219 OSP.

Účastníkom odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo navrhovateľka nemala v odvolacom konaní úspech a odporkyňi trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 16. apríla 2009

JUDr. Elena Závadská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Mária Kráľová